

Úcta k Ježišovmu Božskému Srdcu

Mesiac jún v katolíckej Cirkvi je zasvätený Ježišovmu Božskému Srdcu. Preto i môj príhovor k vám, milí čitatelia nášho farského Katarínského hlasu, bude uvažovaním o vývoji tejto úcty.

V mnohých kultúrach symbolizuje živé srdce centrum osoby, miesto, kde komplexne splyývajú myšlienkové, citové a existenčné prejavy človeka. Pretože kresťanstvo ako také nepredstavuje iba doktrínu, ale je skutočným stretnutím s Ježišom Kristom, Srdce Ježišovo v ňom symbolizuje prameň našej viery, z ktorého vytryskujú city, pôsobenie, kríž. Možno si niekto kladie otázku: „Má Boh srdce? Vie vôbec Boh, čo je to ľudské srdce a jeho problémy? Vie Boh, ako cíti ľudské srdce?“ Niekto odpovie: „Nie, Boh nikdy nebol človekom“. Ale my vieme, že toto tvrdenie nie je pravdivé. Boh sa stal človekom. Ježiš prijal na seba ľudskú prirodzenosť. Možno si niekto naozaj myslí, že Boha nezaujíma ľudské srdce. Ale keď pozorne čítame Písmo Sväté, zistíme, že zo všetkého najviac ho zaujíma práve ľudské srdce. Boh vie, čo je to ľudské srdce, lebo On stvoril človeka a vie z čoho ho stvoril. On je náš Stvoriteľ a Pán. On vie, aké potreby a aký hlad vložil do ľudského srdca. Výstižne vyjadril túto základnú potrebu ľudského srdca Sv. Augustín: „Nespokojné je ľudské srdce, kým nespočinie v Tebe Bože!“. Ľudské srdce je určené k tomu, aby cez neho prúdila Božia Láska. Láska Božia sa rozlieva v našich srdciach, skrze Ducha Svätého, ktorý nám je daný. Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami v Ježišovi. Ježišovo Srdce skutočne zažilo pocity radosti, obdivu, priateľstva, bolesti, trpkosti, najmä však milosrdenstva. Pápež v blahej pamäti, boží služobník

Ján Pavol II v jednej vo svojej meditácii hovorí: „V Kristovi Boh skutočne prijal „srdce z mäsa“. Má teda nielen Božské Srdce, bohaté na milosrdenstvo a odpustenie, ale aj ľudské srdce, schopné všetkých záchvevov citu...“

Uctievanie Božského srdca nemá pôvod v súkromných zjaveniach, i keď

tieto prispeli k jeho šíreniu, ale má korene v biblickom zjavení a v tradícii Cirkvi. Už od počiatku sa biblický Boh predstavuje ako Ten, ktorý je prítomný vedľa svojho ľudu. Vplietia sa do dejín človeka láskou, odpustením, uzmiernením. Lásku však nepredstavuje symbolika srdca, pretože v biblickej mentalite hebrejský výraz leblebab, ktorý prekladáme ako srdce, neznamená cit, ale vôľu. Aj grécky výraz kardia bol cirkevnými otcami v III. – IV. storočí po Kr. chápaný skôr v zmysle intelektualistickom a nie citovom. Prvé formy uctievania Božského Srdca sa zrodili v

XII. storočí, okolo rádov benediktínskeho a františkánskeho. V šestnástom storočí jezuiti priniesli toto uctievanie do misií. Bolo to však najmä prostredníctvom Sv. Margity Maria Alacoque v XVII. storočí, ktorá mala osobitné zjavenia od Pána. Jej pričinením sa tento kult rozšíril. Toto uctievanie malo prvé oficiálne limitované uznanie Cirkvi v r. 1765 pápežom Klementom XIII., ale kult sa rozšíril do celej Cirkvi až za pápeža Pia IX.

Medzi najvýznamnejšie učiteľské dokumenty patrí encyklika Haurietis aguas od pápeža Pia XII z roku 1956. Je to kompletný dokument doktríny týkajúcej sa kultu Božského Srdca. Táto encyklika ho definitívne zbavuje polemických pozostatkov jansenistov zo XVI. storočia, ktorí z doktrinálnych dôvodov odmietali kult Božského Srdca, lebo ho považovali za príliš ľudskú stránku Ježiša. Podľa encykliky, príjmom kultu Božského Srdca je sám Ježiš. Jeho Srdce je prirodzeným symbolom jeho lásky a celého citového života, t.j. jeho lásky k Otcovi a k ľuďom.

Dnes úcta k Božskému Srdcu, tak ako mnohé iné praktiky ľudovej zbožnosti, je na ústupe. Je to snáď zapríčinené citovým prejavom príliš poznačeným duchom pokánia. Na druhej strane Božské Srdce nás posmeluje priblížiť sa k Božiemu milosrdenstvu v akejkol'vek životnej situácii. Predovšetkým nám môže pomôcť opäť získať osobnú tvár Boha, modlitbu ako dialóg, zrelý vzťah k nemu, ktorý prevyšuje obraz viery, ako súhrn morálnych noriem, ktoré sa majú rešpektovať a modlitbu, ako súhrn formúl, ktoré treba odriekať.

Sv. Margita Mária Alacoque, panna a rehoľníčka

Sviatok: 16. október 1647-1690

Význam mena Margita: perla (gr.-lat.) Emblém: palma

Sv. Margita Mária Alacoque sa narodila 22. júla 1647 vo Francúzsku v dedine Lauthecour pri mestečku Verosvres. Jej otec bol kráľovským notárom v dedine. Margita bola piata zo siedmich detí. Meno Mária dostala pri birmovaní. Rodičia svoje deti už od útleho veku viedli k viere. Keď mala osem rokov, zomrel otec. Matka ju dala na výchovu do kláštora sv. Kláry v Charolles. Margita bola veľmi nábožná, veľa sa modlievala. Keď mala deväť rokov, dostala ťažkú chorobu. Nemohla sa vôbec pohnúť. Schudla na kosť a kožu.

Nikto jej nevedel pomôcť. Sama hovorila, že sa uzdraví až vtedy, keď ju príbuzní a priatelia dajú pod ochranu Panny Márie. Sama spravila sľub, že keď sa uzdraví, vstúpi do kláštora. Dva roky strávila na lôžku v kláštore a ďalšie dva roky doma. Keď sa uzdravila, začala viesť prísny život. Ako dvadsaťštyriročná vstúpila do kláštora rehole Navštívenia Panny Márie, ktorý založil sv. František Saleský, v meste Paray-le-Monial v burgundskom kraji. Žila veľmi prísne a kedy len mohla, kľačala

pred Sviatosťou Oltárnou. Dňa 27. decembra 1673 sa jej zjavilo v oslňujúcom lesku Božské Srdce. Práve vtedy kľačala pred Sviatosťou Oltárnou. Srdce bolo ovinuté trními a ozdobené krížom. Druhé zjavenie mala v piatok v oktáve Božieho tela. Vtedy videla päť Kristových rán. Pritom počula hlas: „Nemôžeš mi preukázať väčšiu lásku, ako keď urobíš, čo som od teba žiadal, aby si rozšírila úctu k môjmu milujúcemu Srdcu. Len poníženosťou a utrpením sa môžeš stať dokonale hodná tejto milosti.“ Potom jej Spasiteľ ukázal svoje Božské Srdce a pokračoval: „Pozri toto Srdce, ktoré tak veľmi milovalo ľudí, ktoré nič nešetilo, ba aj samé seba strávilo, len aby ukázalo svoju lásku. Namiesto vďačnosti sa mu však za odplatu od veľmi mnohých dostáva - nevdak. Preto od teba žiadam, aby prvý piatok o oktáve slávnosti môjho Božského tela bol ustanovený ako zvláštna slávnosť, aby sa v ten deň uctievalo moje Srdce slávnostným odprosovaním a aby v ten deň ľudia pristupovali

k sv. prijímaniu s tým úmyslom, aby sa vynahradiť nesčíselné zneuctenia ktorých sa mu dostalo po ten čas, čo bolo vystavené na oltári.“

Po tomto zjavení Margita ťažko ochorela. Cítila v srdci nesmierny bôľ, ktorý ju už do smrti neopustil. Nijaký lekár nevedel, čo je to za choroba. Margita poslušne oznámila predstavenej, čo bolo treba. Predstavená a ostatné sestry jej však nechceli veriť a prenasledovali ju za to, že si vymýšľa.

V nedeľu 16. júna 1675 sa jej zjavil Spasiteľ tretíkrát. Žiadal Margitu, aby pristupovala prvý piatok každého mesiaca k sv. prijímaniu, aby tak podľa svojich síl naprávala urážky, ktoré postihnú v tom mesiaci Najsvätejšiu Sviatosť.

Odvtedy každú noc zo štvrtka na piatok prežívala Margita smrteľnú úzkosť, ktorú mal Ježiš pred svojím umučením v Getsemanskej záhrade. Bola z toho všetkého zmätená, nevedela pochopiť, že si ju Ježiš vybral na takúto dôležitú úlohu. Boh jej však poslal do cesty múdreho a zbožného kňaza Klaudia de la Combonéra, jezuitu, ktorý sa stal jej duchovným vodcom, tešiteľom a radcom. S jeho pomocou mohla potom uskutočniť, čo jej Spasiteľ cez zjavenia povedal a kázal rozšíriť ďalej.

V roku 1685 sa na dva roky stala predstavenou novíciek. Potom sa stala asistentkou predstavenej domu. V roku 1690 začala rozprávať o smrti. Prosila predstavenú, aby sa mohla na štyridsať dní utiahnúť a pripraviť sa na smrť. Predstavená sa tomu divila, pretože Margita netrpela na žiadnu chorobu. Na jeseň dostala zimnicu, no lekár hovoril, že choroba nie je nebezpečná. V chorobe si často pritisla kríž na prsia a vzývala Boha. Ráno 17. októbra 1690 si žiadala kňaza. Kňaz ju zaopatril a Margita zomrela v ten istý deň. Mala len štyridsaťtri rokov. Keď po viac ako sto rokoch otvorili jej hrob, mozog našli neporušený. Za blahoslavenú bola vyhlásená v roku 1864 a za svätú v roku 1920. Jej pozostatky odpočívajú pod hlavným oltárom kláštorného kostola v Paray-le-Monial.

Prisľúbenie Božského Srdca

Zo zjavení sv. Margity, ktoré opísala vo svojich zápiskoch, sa časom ustálilo dvanaásť prisľúbení Božského Srdca pre tých, čo budú uctievať Božské Srdce.

1. Dám im všetky milosti potrebné ich stavu.
2. Vnesiem pokoj do ich rodín.
3. Poteším ich v trápeniach.
4. Stanem sa im bezpečným útočiskom v živote a najmä v hodine smrti.
5. Vylejem hojnosť požehnaní na všetky ich podujatia.
6. Hriešnici nájdu v mojom Srdci zdroj milosti a nekonečné more milosrdenstva.
7. Lahostajné duše sa stanú horlivými.
8. Horlivé duše dosiahnu veľkú dokonalosť.
9. Požehnám tiež domy, kde bude vystavený a uctievaný obraz môjho Najsvätejšieho Srdca.
10. Kňazom dám dar, že obrátia aj najzaťažšie Srdcia.
11. Mená tých, čo budú šíriť túto úctu, budú zapísané v mojom Srdci a nebudú z neho nikdy vytreté.
12. Všetkým, ktorí pristúpia k sv. prijímaniu na prvý piatok počas deviatich mesiacov nepretržite po sebe, sľubujem milosť pokánia pri zomieraní - nezomrú v nemilosti, ani bez sviatosti. Moje Srdce im bude bezpečným útočiskom v posledných chvíľach života.

Keď hrešíme a myslíme si, že nie (...lakomstvo, závišť...)

Lakomstvo

Je nás veľa čo si myslíme, že sme skromní a vyjadrujeme sa o tom aj pred inými. A dokonca aj tak akosi činíme. Chlapi v krčme objednávajú si pri stole rundy. Keď štvrtý objedná, ten piaty skromný vypije a ospravedľuje sa, že už musí ísť domov pre neodkladné záležitosti, ktoré musí vykonať. Veď je mu dobre. Vypil si, aj zafajčil za peniaze kamarátov. Také ma zvyky.

Aj hľa, aj tá susedka je veľmi skromná. Nemiňa peniaze, nevolá žiadnych susedov ani priateľov na pohostenie do svojho domu. Pozvanie k iným však vždy využije.

Títo „skromní“ ľudia to dávajú na vedomie iným, od ktorých využívajú dobrosrdečnosť. Na vkladných knižkách majú dosť, aj zárobky majú dobré. Dobré, že od lakomstva aj nehladujú.

Závišť

Áno, sú ľudia čo zarábajú dobre, majú z čoho žiť. Nehladujú, pekne sa obliekajú, chodia na výlety. Zvelaďujú si obydlie, skrášľujú okolie.

Avšak sú aj druhí, ktorí nevyvíjajú žiadnu činnosť navyše. O to majú však viac času, na rozmyšľanie „o nesmrteľnosti chrústa“. I začínajú druhým závidieť ich pracovitnosť a šikovnosť. Prechádzajú až do chorobnej závišti. Och tá ich nemohúcnosť!

Jozef G.

Podakovanie

V mene všetkých veriacich i v mene vdp. farára ďakujeme obecnému úradu za poskytnuté priestory v Kultúrnom dome. Sme radi, že mali s nami pochopenie a tak umožnili nám počas prác na rekonštrukciu interiéru kostola slúžiť sv. omše v tejto budove. Ešte raz úprimné Pán Boh zaplať.

Farská rada

Oznam

Dňa 28. júna 2008 farská rada organizuje zájazd do Poľska, ktorý je spojený s návštevou kaplnky Panny Márie neďaleko Nového Targu (asi 15 km).

Bližšie informácie u predsedníčky Farskej rady.

V.S.

Duchovný život v našej farnosti

Rok 2008 pre nás veriacich je rokom pamätným. Slávnosť Bohorodičky a zároveň Nový rok sme privítali v kultúrnom dome, kde od odpustu sv. Kataríny sa slúžili sv. omše. Na javisku bola vianočná výzdoba, pod javiskom obetný stôl a pred ním Betlehem. Vpravo bol vianočný stromček. Cítili sme sa všetci spolu ako jedna veľká rodina a prosili narodeného Ježiška, aby nám pomáhal a dal zdravia pri oprave nášho Božieho chrámu. Pán farár nám dal aj modlitbu, ktorú sme sa modlili po sv. ruženci a prosili v nej našu patrónku sv. Katarínu, aby za nás orodovala u Nebeského otca a udelila nám dostatok potrebných síl.

Mesiac marec sme zasvätili sv. Jozefovi. Modlili sme sa k nemu litánie a prosili ho o pomoc.

Najväčšie sviatky v roku Zmŕtvychstanie Pána Ježiša sme tiež prežili v kultúrnom dome.

Pán farár spolu s najbližšími mali z týchto sviatkov aj trochu strach, ako to dopadne. Na veľké prekvapenie bolo všetko v poriadku.

Hrob Pána Ježiša bol v prístavbe, kde predstavu o výzdobe mal už vo pred premyslenú náš aranžér p. Mirko Florek. Na pravej strane bol spravený bočný oltárik, kde nám p. Ďuroň Ján narychlo urobil bohostánok, do ktorého sa v Zelený Štvrtok preniesol Pán Ježiš. Vo Veľký Piatok, pre zlé počasie, bola Krížová cesta namiesto okolo kostola v kaplnke na Dlhej Lúke. V Bielu Sobotu boli ranné chvály a pomazanie nemocných. Boží hrob strážili 2 hasiči a 2 miništranti. Zbierka pri Božom hrobe bola za pôsobenia tunajšieho pána farára najväčšia. Od Veľkého Piatku sme sa modlili deviatnik k Božiemu milosrdenstvu, v ktorom sme denne prosili za tých čo pracujú na našom Božom diele, ale aj za dobrodincov, ktorí prispievajú naš finančnými milodarmi.

O týždeň v nedeľu Božieho milosrdenstva bolo na Prvom sv. prijímaní podľa slov nášho pána farára „až jedno dieťa“. A to náš miništrant Marek Páleník, ktorý miništruje už od prvej triedy. Túto sviatosť prijal v kaplnke na Dlhej Lúke.

26. apríla sa v kultúrnom dome slúžila sv. omša posledný raz. Až do Svätodušnej vigílie t.j. do 10. mája sme sv. omše mali na Dlhej Lúke. Tento deň sa nám opäť stal pamätným. Slávnosť

Zoslania Ducha Svätého sme oslávili už v peknom vymalovanom Božom chráme a náš spevokol bol už doprevádzaný novým organom. Pán farár po 6 rokoch, ako je tu, počul prvý raz zvuk organu, čomu sa veľmi potešil. V sobotu po sv. omši bolo „AGAPE“, kde sa vonku podávalo víno a kysnuté koláče, ktoré boli prinesené a posvätené spolu s obetnými darmi. Napiekli ich naše šikovné ženy. Tento zvyk je tu už 6 rokov, len mnohí veriaci to ešte stále nechápu, aký význam má svätodušná vigília, takže nebýva nás na obradoch veľa.

Sviatok Kristovho Tela a Krvi sme tiež oslávili ako jedna rodina. Spolu so živým Pánom Ježišom skrytého v Oltárnej Sviatosti sme prešli menší okruh vyšnej časti dediny, kde pripravili jednotlivé rodiny oltárik a dievčatá sypali pred ním lupienky kvetov. Po skončení pri štvrtom oltárik sa spustil dážď, čo je dôkazom, že Pán Ježiš nás miluje a nedopustil, aby počas sprievodu pršalo.

V piatok po sviatku Božieho Tela v našej farnosti tradične sme slávili odpust v kaplnke na Dlhej Lúke vo sviatok Božského srdca Ježišovho. Je to pre našu farnosť prikázaný sviatok. Svätú omšu celebroidal dp. Marián Katrenčík, kaplán z Liptovského Mikuláša.

Ďakujeme Pánu Ježišovi za všetko čo pre nás urobil, veď v jeho srdci prebýva všetka plnosť Božstva a je bohaté pre všetkých, ktorí ho vzývajú. Prosme aj Pannu Máriu, aby nás ochraňovala, aby sme ďalej mohli pokračovať v práci na rekonštrukciu interiéru nášho kostolíka. Mesiac Máj je práve jej zasvätený. V tomto roku sviatok Božského Srdca pripadlo na záver mariánskeho mesiaca, aby sme podľa slov odpustového kazateľa spolu s Pannou Máriou v mesiaci máj vystupovali po schodoch k palácu Božského Srdca Pána Ježiša a vstúpili doň v mesiaci jún, ktorý je jemu zasvätený. Vo farnosti na začiatku mesiaca jún začalo pôsobiť spoločenstvo Matiek. Ich cieľom je modliť sa za naše deti za ich budúcnosť, aby vedeli vychovávať svoje deti vo viere a odovzdali ich pod ochranu Pána Ježiša a našej nebeskej matky Panne Márii.

predsedníčka farskej rady V.S.

Listujeme v kronike

V pondelok 15.septembra 2003 na sviatok Sedembolestnej Panny Márie vdp. František, zorganizoval pút do Rajeckej Lesnej. (bolo nás 45 ľudí) V Rajeckej Lesnej sme si vykonali obhliadku betlehema, krížovej cesty. Nezabudli sme si ani nabrať vody zo studničky. Odchod z Rajeckej Lesnej bol o 16:30 hod. Z Rajeckej Lesnej sme putovali ďalej na Staré Hory, kde sme si v kostole vykonali pobožnosť ku Fatimskej Panne Márii. V ten deň sme načerpali naozaj duchovnú silu pre každodenný život. Boli sme autobusom PD – Kvačany, šoféroval Miroslav Kojš a príchod domov bol o 20:30 hod.

27.septembra 2003 sa uskutočnila brigáda v kostole a vo fare. Kostol sa upratoval po vonkajšej rekonštrukcii omietok. Na brigáde sa zúčastnilo 24 ľudí.

Mesiac október začal teplom, ktoré vydržalo iba do 5.10.2003. Potom začalo pršať a október bol viac daždivý a chladný. Ba, začali sme i kúriť.

4.10.2003 sme v kostole blahoželali nášmu kňazovi k meninám. Svätá omša bola ráno o 8:00 hod. Po nej pán farár pozval členov farskej rady na malé pohostenie.

2.11.2003 bolo posvätenie kríža na Dlhohúckom cintoríne. Kríž bol opravený ešte v máji v roku 1998 z príležitosti stretnutia sa rodákov. Vtedy sa opravovali kríže pri obchode v Kvačanoch, na Suche a v Jamníku.

Počasie v novembri celkom dobré, teplo ani sa nemuselo kúriť. Na Dlhej Lúke v rezervári niet vody – zapnutý náhradný zdroj. Sucho bez snehu až do 6.decembra.

6.12.2003 sa uskutočnilo zasadanie farskej rady o 18:00hod. pri ktorej abdikovali z jej členstva p. Vladimír Ďuroň (odstúpil na vlastnú žiadosť pre zaneprázdnenosť) a p. Milan Galica (dôvodom bola práca v zahraničí čím sa nezúčastňoval zasadania FR).

V roku 2003 vo farnosti prijali sviatosť krstu : Timotej Kojš, Martin Mišiak, Ivana Klepáčová, Peter Klepáč, Peter Majda, Karolína Jančoková, Leila Gonšenicová, Erika Pačesová a Richard Tkáč.

Sviatosť manželstva si vyslúžili Igor Hulej a Martina Kellnerová, Milan Tkáč, Soňa Turzová a Martin Urban s Martinou Brezinovou.

Na večnosť nás predišli Ján Stajník, Ján Šrôba, Margita Brnová, Štefan Ferjanec, Štefan Turza, Bernard Slotka a Mária Štepaniaková.

Úvahy mladých pre mladých

Keď sa má človek vyjadriť na tému lásky, je to veľmi zložitá, pretože sa mu ponúka široká škála možností. Veď len uvážme, koľko podôb má láska, a koľko existuje rôznych definícií, v ktorých sa mnohí pokúšali čo najvštiežnejšie pomenovať, čo vlastne láska je. Azda jedni z najpovolanejších odborníkov na danú problematiku, ktorí sa láskou zaoberali a vlastne stále zaoberajú, sú majstri verša – básnici. Tí skúmali lásku v rôznych uhlov pohľadu a výsledky svojich bádání zakomponovali do nádhery zvanej poézie. Za všetkých spomeniem nášho slovenského básnika Andreja Sládkoviča, ktorý sa vo svojej Maríne vyznal zo svojej obrovskej lásky k milovanej osobe. Touto básnickou skladbou okúzli mnohých ľudí a toto dielo sa stalo skvostom slovenskej literatúry. Každý vycítil z básnikových slov úprimnosť a obrovskú intenzitu žiariacej lásky, ktorá pramenila z jeho srdca. Očarený týmto vyznaním azda každý zatúžil byť tak vrúčne milovaný, azda každý zatúžil po láske, ktorá je úprimná, čistá, trvácna a nezištná, ktorá je slnkom v tmách našich dní, a ktorá je nádejou a stálou oporou aj v tých najťažších chvíľach nášho života.

Dnes, keď význam slova láska nadobúda značne zdeformovaný rozmer, ktorý zabíja duchovnú podstatu tejto hodnoty, sú niektorí presvedčení, že takáto láska už ani neexistuje. Myslia si, že jej existencia je možná len v básňach, románoch či roz-

právkach, a že takáto láska je len akousi fikciou umeleckých textov. Na základe takéhoto názoru unikajú do sveta fantázie literárnych diel, do sveta zidealizovaných vzťahov, ktorý je akousi jedinou formou kontaktu so „skutočnou“ láskou. Avšak aj ten najväčší skeptik v kútiku duše verí, že láska existuje, a že je na svete niekto, kto ho má rád. Túžba po láske je predsa prirodzenou súčasťou ľudského bytia, pretože patrí k základným potrebám človeka a robí ho šťastným.

Určite mnohí spoznali účinnosť rôznorodých lásky – lásky materskej, súrodeneckej, partnerskej,..., no mnohí zažili v tejto súvislosti aj množstvo sklamaní, ktoré ich priviedli do radov vyššie spomínaných skeptikov. Sklamania sú však prirodzenou súčasťou ľudskej lásky, ktorá stojí v centre pozornosti väčšiny z nás, keď sa hovorí o láske. Čo však prekročiť hranice ponímania lásky ľudskej, lásky pozemskej, pomínutelnej a spoznať niečo vyššie, niečo absolútne a dokonalé. Spoznať lásku, ktorá nevie sklamať, lásku, ktorá nemá žiadne nedostatky, lásku, ktorá je večnou oporou, nádejou a spasou, lásku, ktorá oplýva nezištnosťou, lásku, ktorá je tu pre všetkých. V nadväznosti na tieto slová sa nám určite vynára otázka: Kde však možno nájsť niečo tak vznešené, kde hľadať cestu k tej večnej láske? A odpoveď? Pre každého kresťana veľmi prostá. Tou cestou je Ježiš Kristus a

jeho srdce, ktoré je preplnené láskou, a v ktorom je miesto pre každého z nás. Skrze neho spoznávame aj spomínanú ľudskú lásku, ktorej dôležitosť v našich životoch nemožno spochybňovať, veď on nás učí, ako milovať svojho blízkeho, ba dokonca svojho nepriateľa.

Keď sme v úvode spomínali básnikov a to, ako sa ľudia nechávajú unášať ich tvorbou, a ako sú očarení veršami, v ktorých dominuje láska, možno aj samotného Ježiša prirovnať k básnikovi, ktorého verše jeho poslania lásky sú skvostom nad všetky skvosty. Jeho dielo, ktorého inšpiračným prameňom je jeho láskyplné srdce, nám však ponúka miesto fikcie skutočnú lásku a svoje poslanstvo (na rozdiel od Sládkovičovej Maríny) nevenuje jednotlivcovi, ale venuje ho nám všetkým. My však toto dielo miestami dosť ignorujeme, sme, respektíve tvárime sa, ako negramotní, ktorí nevedia, možno nechcú, čítať tieto „verše“, a tým spoznať absolútnu a dokonalú lásku.

Ten, kto otvorí oči a prečíta si Ježišove veľkolepé dielo, bude cítiť hrejivý pocit jeho lásky, ktorá žiari ako slnko, ktoré však nie je determinované ročným obdobím, a žiari v rovnakej intenzite po celý rok.

Laco

Absolútna láska

*Existuje vôbec láska,
ktorá trvá večne,
ktorá nikdy nevie sklamať,
čo netraťí sa v nekonečne?
Existuje vôbec láska,
ktorá navždy žiari,
čo dokáže v ťažkých chvíľach,
premôcť tmavé chmáry?
Existuje vôbec láska
čo nádejou prší,
láska, ktorá darom dáva
radosť, pokoj našej duši?
Existuje vôbec láska,
čo poteší človeka,
keď ho úzkosť, smútok morí,
keď jeho duša narieka?*

Existuje vôbec láska...?

*Existuje! Poznám takú,
ktorá nevychladne,
a na tieto otázky
odpovedám kladne.*

*Kde však hľadať takú lásku,
kde je cesta k prameňu?
Ona je tu medzi nami,
je určená každému.*

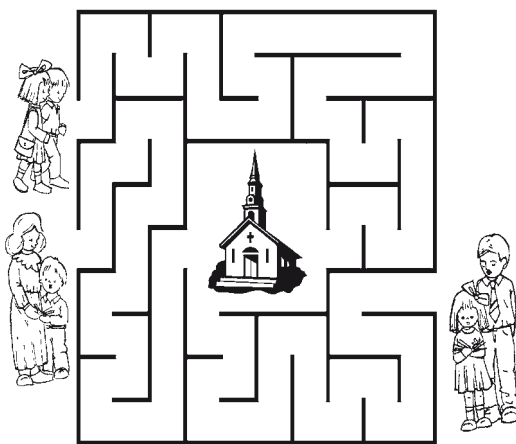
*Prameň tejto večnej lásky
nachádza sa v srdci tom,
v srdci toho, ktorý vraví:
Ja som cestou, pravdou, životom.
V srdci toho, ktorý v láske
nevie robiť rozdiely
a miluje každého z nás,
ktorý v neho uverí.*

*A tak človek otvorí oči,
daj si dole masku,
spoznaj Krista, a tak spoznáš
absolútnu lásku.*

Niečo pre deti

Milé deti, opäť sa k vám prihovára vaša kamarátka Julka.

Je tu jún a s ním aj koniec školského roka. Onedlho na Vás čakajú dva mesiace, počas ktorých Vám odpadávajú nejaké povinnosti (nemusíte chodiť do školy, robiť si domáce úlohy...). No cez prázdniny nezabúdajte na Pána Ježiša, ktorý čaká na nás a je tu, aby nás posilnil v životných zápasoch. Preto sa s ním aj v tomto období rozprávajme a stretávajme v Božom chráme.

Rozhovor s Bohom

Idem do školy a pozorujem prírodu vókol seba. Poviem si: „Ach, aké krásne stromy a tie kvety. Tamto je púpava, tamto sedmokráska. Ako sú krásne zladené.“ Rozmýšľam, kto im dal toľkú krásu...

Aj potôčik ako krásne žblnkoce. Bol si to ty, Bože... Ty si im dodal tú krásu, ten jas. Si veľmi dobrý preto, čo si stvoril.

Vraciam sa zo školy s úsmevom na tvári. Všetci sa čudujú, prečo som taká šťastná. Je to preto, lebo som si uvedomi-

la, že si aj mňa stvoril na svoju podobu a pomohol si mi v škole. Stvoril si ma preto, aby som aj ja spravila niečo pre tento svet. Možno to bude malá vec, ale budem šťastná, že som splnila to, čo si mi naria-dil...

Už si idem ľahnúť do postele, ale predtým otočím sa k Tvojmu obrazu a začnem sa modliť ruženec. Keď som už skončila ľahnem si do postele a zaspím. Vtom sa mi sníval krásny sen o Tebe. BOŽE, MÁM ŤA RADA.

Veronika Parížeková